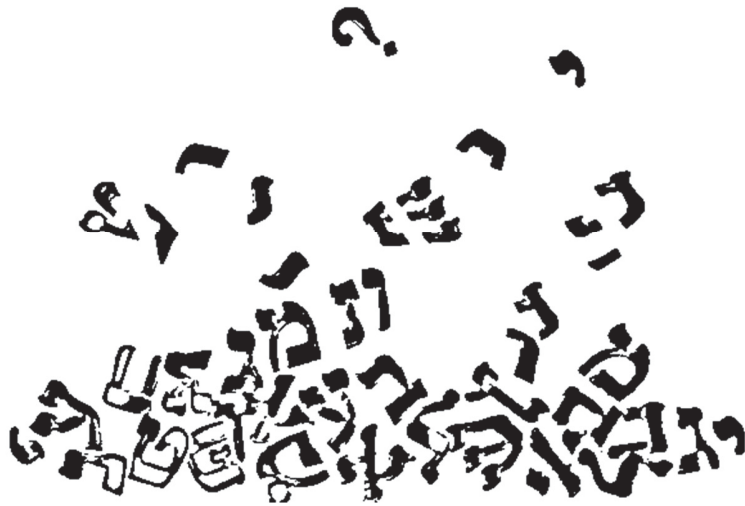

בין השורות

מוסף שירה

סדר השירים

165	מסעות חור קידר
166	ליד עץ התות המפוצל יאיר צנגן
167	הנשר והאילן שאינו וישנו חור קידר
169	צל עץ על קיר לבן ביני אילני
170	[גְּבִישֵׁי סֶפֶר] הלל לויין
171	עיניים שיצרנו חור קידר
172	לא אשלחך חור קידר
173	תפאורת מוצ"ש מדוי רוטנברג
175	אל הלחשים (לפורים) משה בלאו
176	מבטים אמיר תומר
177	שלכת יאיר צנגן

178	[הַמְלִקוֹשׁ הַכָּבֵד] מֹדֵי רוֹטנְבֵּרְג
179	אֵלֹהֵי הַנְּשֹׂרְפִין יגאל ארליך
180	שׁוֹמֵר בֵּית הַקְּבֻרוֹת הלל לוין
181	[הַרְיֵק, בְּלִתֵּי נֶסְבֵּל] ביני אילני
182	וּוֹ תְּלִיָּה יגאל ארליך
183	שִׁיר לְשִׁיחַ הַיֶּשֶׁן משה בלאו

מסעות

חור קידר

גם כי אֵלֶךְ בְּגִיא צַלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי מַסְעֵי שְׁלִי עֲמֹדִי.

ליד עץ התות המפוצל

יאיר צנגן

חֲשׂוּ כפֹּת רַגְלִי
בַּפֶּסֶת הָאֲדָמָה תַּחְתָּם. שְׁאֲרִית
קִטְנָה
מִהָאֲדָמָה שֶׁהִיְתָה
חֲשׂוּ כְרִיּוֹת אֲצַבְעוֹתַי בְּשִׁמוֹנִים
וּשְׁמוֹנָה קְלִידִים
שְׁחָרִים לְבָנִים
לְטַפּוֹ כִּנְף שְׁלֹא בִיכְלָתָהּ לְהַעִיף
וְכִךְ בִּלְתִּי קוֹל
בִּלְתִּי מְקוֹם בִּלְתִּי תְּשׁוּבָה
הַרְגַּעְתִּי אֶת חוֹשֵׁי הַמְּבַלְבְּלִים כָּל כֶּךְ
הַמְּחַפְּשִׁים אֶת הָאֲנָשִׁים סְבִיב—
טוֹב
טוֹב הָיֹוֹת הָאָדָם לְבָדוּ.
לֹא?

הנשר והאילן שאינו וישנו

חור קידר

איני לְבַד

אתו

איני לְבַד עוד

הנה הוא

בְּגִעְגּוּעֵי, בְּמִבּוֹכֵי, בְּסִבְכֵי

פּוֹעֵם בִּי – חִי.

לא אֶפְסִיק

אֶחָהּ, אֶנְקֶר

עַד שְׂמַחְלָלוֹ

הָרִיק

יַעֲקֹר.

לא. לא אֶפְסִיק.

עַד שְׂיִצְחָקוֹ, יִרְקֵד, יֵאָהֵב, יִסְמִיק,

בְּפִסִּים דְּקִים

בְּתֵאוֹת הַחַיִּים.

*

כִּי יֵשׁ בּוֹ

שְׂרוּצָה

בְּרִיק.

כִּי יֵשׁ בּוֹ

צַד בְּתוֹכוֹ

שְׁמַאס בְּרוּחוֹ.

אֵיזָה פְּנִים

בְּעוֹרְקוֹ

שְׁמַנְכָר

לְעַמְקוֹ.

וְהִזָּה בּוֹ

גִּזְע

שְׁאָהֵב

וְאֵיךְ אוֹתוֹ גִּזְע

זָר

הֶלֶךְ וְנִשְׁאַב

בְּרִגְע שְׂרַבּוֹ מִחֻשְׁבוֹתָיו

מִמְּיוֹ.

צל עץ על קיר לבן

ביני אילני

הבטתי בקרנאן אותו הלילה
צל עץ על קיר לבן.

הפנס עשה זאת.

כאלו מקריח את העץ
להשתתף בִּיסוריניו, אָנוּ
הנאָספים לסיגריה של הומיה
בחצר בית המדרש
הריק.

*

הלל לוי

גבישי ספר

נקודות שחרות בלתי מזהות

כפית מתכת שמנית מעט

שקיק בד

אבקה שחורה ריחנית עפופה

מי רותחין מהולים בגרגרי אבנית לבנה

ספל

ערבוב מסיסה תמסה

צהבה ושקופה

נשיפה לגימה

והבקר עלה

עיניים שיצרנו

חור קידר

אני מציר את שנינו:

קפה. ערב. התריסים ליד כבד מוגפים. רעש אמהות מרדימות את לדיהן. כל כך שקט ורף
היה בערב ההוא.

ואיזו גאלה היינו זה לזה

כשהבטחנו להביט אחד בשני תמיד בעינים טובות – עינים של עד אוהב.

ואיך בתוכנו הזרקנו הורמוני חיים

והכרענו, אתה מבין? הכרענו

שתמיד נראה את הטוב.

והיה לנו נדר כזה: אתה זוכר? שתמיד לאחד מאתנו, לפחות, הזוית של הפה תהיה כלפי
מעלה ושהעינים יהיו מכווצות מרב אשר וצחוק.

לא אשלחך

חור קידר

כְּשֶׁנִּשְׁעֲנוּ שְׁנֵיהֶם, בְּכִסְאוֹת הָעֵץ הַגְּמֻדִים, אָוִיר קָר הַחַל לְכִסּוֹת אֶת הַגְּבֻעָה.

בְּעוֹוֹתַי פָּנִים בִּישְׁנֵי־וַיִּתֵּן אֹתוֹ אֵינִי יוֹדֵעַ אִם הוּא יִנְצֵל מִהַמָּאֲבָק הַזֶּה, וְשֶׁהוּא
כָּל הַזְּמַן עֹצוֹב בְּלִי סִבָּה.

הֵם נִפְרְדוּ בְּחִבּוּק קְצָרְצָר, וְכֹסוֹת הַזְּכוּכִית נִשְׁאָרוּ וְעָמְדוּ עִם שְׁאָרֵי־הַבֵּץ בַּתְּחִילִית.

וְכִשְׁשָׁכַב אַחֲרַי זֶה רוּעִי, עַל הַמְטָה הַנְּמוּכָה, הוּא שָׁנַן לְעֶצְמוֹ: לֹא אֶשְׁלַחְךָ.

תפאורת מוצ"ש

מודי רוטנברג

על השלחן שבמטבח מונחת
 תפאורת מוצ"ש:
 שאריות יין בצלוחית מקושטות בכדל גפרור
 תמרת עשן בודדת מן הגר הצבעוני
 בשמים בריח הכדלה.

כשמן החצר עולה הקטורת
 וזוגות מחלצים מן המכונית
 את הילדים ואת גופם –
 חולות השבוע בזחילה איטית;
 הבית יושביו
 מתאנחים נשמה יתירה שלהם
 ושמשות מלאות שבת מתחלפות
 בשלושה כוכבים חוליים.

ברגע המבדיל –
 הייתה הסתערות ללא רחם
 צניחה
 כסו שאריות הנשמה

והעמל

כעת הפל פעור שפתיים
 מסתמא

נותר רק גיח מבושם
דק מן הדק

אל הלחשים (לפורים)

משה בלאו

עוד נותר הַבֵּן הַתָּר
 סְחָבְנוּ בְּקִבּוּקִים נוֹקְשִׁים
 בְּמַעֲלֵה הַמְדַרְגּוֹת
 וְאֵל הַלְחָשִׁים.
 הָאֵם יִצּוֹן עֲתִיד נִפְתָּר
 מִבֵּין מִסְרֵי הַמְקַשִּׁים
 הַמְלַל הָעֵגֹל
 נוֹשֵׁף פְּנֻחָשִׁים.
 סְחָבְנוּ אֶל נְקִיק נִסְתָּר
 אֶת עֲלֹמֵינוּ הַנִּקְשִׁים
 שֶׁם כָּל הָאֵלוֹת דְּגוֹת
 פְּנִינִים וְגַם מוֹקְשִׁים.
 מְחַר הַפּוֹר הַטֹּל
 הַבְּקִבּוּקִים יִהְיוּ אֲשִׁים
 בְּמַעֲלֵה הַמְדַרְגּוֹת
 וְאֵל הַלְחָשִׁים.

מבטים

אמיר תומר

לפְעָמִים

בְּשֵׁאֲנֵי מִתְכַּסֶּה קוֹצִים

זֶה כִּי כְּלִי בּוֹעֵר

מִחֶכֶה רַק שְׁאֵת־כְּלָהּ

אֶהְפֹּךְ לְאֶפֶר

מִגִּיעַ אִישׁ עֶפֶר

עוֹמֵד מוֹלֵי נְדָהֶם

מוֹרִיד נֶעְלָיו

בְּשִׁבְלֵי קוֹצֵי הַבּוֹעָרִים

עוֹמֵד הוּא מְשִׁתְּהָה

בְּמִבְטֹו, מִחֲזִיק אוֹתִי

לְבַל אֶהְיֶה

לְאֶפֶר

שלכת

יאיר צנגן

הימים הבוערים
בהם הגפרור הדולק שאמה
צונח באימה שקטה לעוצם להבה
וגם דמעתך אינה חשוכה
וְזָרַם כְּבִיר מְגִיעַ וְשׁוֹטֵף אוֹתָהּ
מְטַלְטֵל אוֹתָהּ.
וְאִז אַתָּה יוֹדֵעַ
הָאֵשׁ שֶׁלְךָ כְּבֹר לֹא תוֹקֵד
וְנֹתֵר לְךָ
לְאַהֵב אֶת הַלְהָבָה
לְאַהֵב אֶת הַשְּׁטָפוֹן
וְלְאַהֵב

*

מודי רוטנברג

המִלְקוֹשׁ הַכָּבֵד
וְהַסַּחֵף עַל הַכְּבִישׁ
שֶׁלֹא יִדְעֵנוּ אִם בְּאֶחָד הָעֻקּוּלִים
יִחְלִיטוּ לְפִתְעַתְעַת הַחֻקִּים הַצְּנִטְרִיפּוֹנְגְּלִיִּים
לְוֹתֵר
וְנִשְׁמֵט
וְנִתְעוֹפֵף הַחוּצָה מִן הַשּׁוּל הַצָּהָב
הַחוּצָה מִן הַדֶּרֶךְ הַמְתַּפְתָּלָת
בְּמַעֲלָה עֶקְרָבִים
מִתְנַגְּשִׁים חֲזִיתִית
בְּמִטֵּר הָאֶחָרוֹן
וּבְטַפּוֹתָיו הָעֲשׂוּיֹת עוֹפְרֹת
כְּבִדּוֹת כְּמוֹ עַפְעַפִּינוּ הַנְּעֻצָמִים לְאֵט
לוֹחֲשׁוֹת אָבִיב מַעְבָּר לְעֻקּוּל;
רְמִיזוֹת לְדָה בְּקִצָּה הַגֶּשֶׁם

וְהַתְּקוּוֹת שֶׁהַתְּפִזְרוּ אֶל הַסְּלָעִים
מִמְרִיאוֹת מִן הַפְּגוֹשׁ הַמְתַּעֲקָם
מִתְנַפְּצוֹת אֶל הַפְּנִים כְּמוֹ כְּרִית אֲוִיר
וּכְנַפֵּינוּ שֶׁנִּפְרָשׁוּ עַל אֶרֶץ צִיָּה
וְלֹא נִחְתְּנוּ

אלו הן הנשרפין

יגאל ארליך

חלול שם האב,

רציחת יד ביד,

נאום יהודה –

תשרף ומיד.

אשה וביתה

נכדתו ואימה,

חמתו, סבתה

תשרף פי הרטה.

תפרע קללתה

כי חטאה במטה,

לעולם לא אותו,

רק אותה

היא

זנתה

שומר בית הקברות

הלל לוי

קְלִפּוֹת רִיקוֹת זְרוּקוֹת

עַל גַּב מַגֵּשׁ פְּלִסְטִיק כְּתָם

נִיר הַמְדָּפֵס בְּצַבֵּעַ עֵז

רְטוּב מְשֹׁאֲרֵי הַמְזוּן

סְפָרֵי חֲלוֹנוֹת

סְמֶרְטוּט

וְשִׁלְחָן שְׂמֵנֵי וַחֲלָקֶלֶק

נֹדֵד רֵיחַ לְוַאי

שֶׁל עוֹלָם

שְׁסוּפוּ קָרֵב

וּבָא

*

ביני אילני

הריק, בלתי נסבל
וְצָפוּי כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ בְּ12:35.

הוא בא אלי במחֶתֶרֶת
(רק פת הוא מבין).

אנו מְפָרִים וְתִיקִים,
ובְכָל זֶאת הָאֵלֶם תּוֹקֵף אוֹתִי

שוב

וּו תְּלִיָּה

יגאל ארליך

בְּפֶרֶק וּו שֶׁל סִנְהֶדְרִין

יֵשׁ וּו מְשֻׁנִּיּוֹת

וְנֹה מְתָאִים

עַל וּו תּוֹלִים.

וְאִין הַבְּדֵל

בֵּין נִסְקָלִים,

שְׁמֹנִים נְשִׁים

אוּ מְעִילִים.

שיר לשיח הישן

משה בלאו

הקרנאנים נרקבים, מהם בוקעת ברגנות
את השמים הזבים ממשישים גגות, ענות
חלושה, לוחשת, מרעידה רצפה לחה
והמזגן המטרטר עונה לה באמת.

הערפל על הגבולות, החלונות סתומים
השפות נבולות ושמים אטומים
נוטפים לאט אל לב העיר כוכשת-הגבעות;
העשבים שותקים אליו ומצפים לעוד.

מחר נלמד שוב לדבר, כשהאבק שוקע,
כשהגשם מת על הטרקטור השופע.
נלמד שוב לדבר מהטבע הנסוג,
מקרנאן, כובש עדין, לסמטאות היבשות.